

متن پرسش

به نام خدا استاد عزیز من گمان می‌کردم سستی عزم را با تنبه اندیشه به معارف و حقائق بتوان رفع کرد که دیدم گویا حلقه دیگری مفقود است که سبب میشود صرف تصمیم بر ترک گناه و جبران معاصی منجر به توفیق نشود از طرفی ابتلاء به انواع شکهای بیچاره‌ی از پا افتاده را فلج کرده از راه باز میدارد و گاه امیدش را هم میگیرد شک در عقائدی که به ظاهر گسترش داده و تقویت نمودم که انگار خشت اول دیواری که بالا رفته را از پایه بیرون بکشی و شک در قبول فرائضی که انجام داده‌ای به جهت نقص در شرائط و ملزومات صحت مثل شک در صحت شکل وضو و بقای بر وضو و حفظ توجه و حضور قلب که گاه باعث میشود نمازی را چند بار اعاده کنم و در آخر نا امیدانه رها کنم و ناتوانی و گرفتاری در به جا آوردن نماز هر وعده و خستگی حاصله مرا از فکر نماز قضا یا نافله مانع میشود و اینکه به گمان خودم توکل و توسل میکنم اما همچنان سرگشته و بیمارم بر شکهایم می‌افزاید که آیا عقیده‌ام ناقص است یا ... و با قلب یا شاید عادت می‌گویم باطل که نیست و می‌پرسم چرا نجات حاصل نمیشود و می‌ترسم چرا که فرصت کوتاه است و مرگ در کمین و من یقیناً مصداق (من اتی الله بقلب سلیم) نیستم کدام را چاره کنم؟ عمل را یا عقیده را؟ و باز به جای اول باز می‌گردم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این یک مشکل روحی است که باید با تقویت بدن و ورزش و رجوع به روان‌پزشک مشکل را حل کنید. در ضمن توصیه‌ی آیت‌الله مظاهری «حفظه‌الله» را در این مورد فراموش نکنید که می‌فرمایند در این موارد یکی از مؤمنین را مدّ نظر قرار دهید و عموماً کارهایتان را با او تطبیق دهید تا سلامتی به شما بازگردد. موفق باشید